

Fakeretes szemüvegek megálmodója és gyártója

JÓL LÁTSZIK – A LÉNYEG!

Tóth Norbert

Lendületes, mondhatnám tűzrőlpattant fiatalasszony, végtelen nyugalmat, ugyanakkor mélységet sugárzó férj. Még a negyvenen jóval innen, de már 11 év angliai kinttartózkodáson túl. Hazajöttek. Vállalkoztak. Sikeresek. Szerencsésük volt?

Még tavaly novemberben történt, hogy levelet kapott szerkesztőségünk. Írója, Zsuzsanna, két mondatban összefoglalta több év kutatási és gyártási eredményét. Eszerint asztalos- és faipari mérnök férje fakeretes szemüvegeket fejlesztett ki, amit jelenleg is gyárt, édesapjával együtt. Ráadásul mindketten lapunk rendszeres olvasói – ezt ezúton is köszönjük. Szóval a levél lényege az volt, hogy ez vajon érdekelheti-e olvasóinkat? Naná, vissza is válaszoltam, úgyhogy hamarosan telefonon, majd januárban már személyesen is tudtunk beszélgetni. Amit lehetett, azt megtudtam Kuntner Istvántól és Németh Zsuzsától. Kíváncsiak rá? Íme!

– A történet még 2005-re datálódik, akkor kezdtem el dolgozni egy parkettás cégnél, Angliában – kezdi a beszélgetést István. Három év után szétváltak az útjaink. Maradtam a szigetországban, de vállalkozóként dolgoztam tovább: belsőépítészeti asztalos munkákat készítettem. Kb. 6 évre rá a volt főnököm, Alan Fox újra megkeresett, hogy dizájnér barátjával való beszélgetése kapcsán egy fából

elkészített szemüveg ötlete merült fel benne, és hogy én ezt meg tudom-e csinálni. Rávágtam, hogy igen, bár akkor még fogalmam sem volt ennek a feladatnak a technikai hátteréről. Ez 2014 decemberében történt.

– **Ki bízott jobban benned, a volt főnököd vagy saját magad?**

– Bízam én magamban. Ugye, mi akkor már évek óta készültünk hazajönni Magyarországra, csak mindig halogattuk. Ez a megkeresés tette fel az i-re a pontot. Nem sokat tétlenkedtem, januárban neki is láttam a fejlesztésnek, de a főnökömnek akkor már kikötöttem, hogy vissza fogunk jönni Magyarországra, és hozzuk a gyártást is. Hamarosan így is lett. Édesapám asztalosműhelyében ketten kezdtük el a keretek készítését, de fél év után új hely után kellett nézni, mert kinőttük. Jelenleg hatan dolgozunk egy bérelt helyen.

– **Szakmai titoknak számít, ha megkérlek, hogy mesélj a technológiáról?**

– Színfurnérokat szálirányra merőlegesen helyezek el egy, a szemüvegkeret végső alakját megadó sablonba, majd ezeket vákuumpréssel összeragasztom. Ekkor még a kerettel egyben van a szár, csak amikor már teljesen készen van a váz, akkor vágom le a felesleges részeket. Így a keret erezetmintázata folytatódik tovább a száron is.

– **Voltak nehézségeid a prototípussal?**

– Nem is egy. Többféle ragasztót is ki kellett próbálnom, mert az egyik „elhúzta” a keretet és az eldeformálódott, a másiktól felhullámosodtak a furnérlapok. Most PU-ragasztót használok, a vákuumprésselés technológiában eddig ezt tartom a legjobbnak. De már azon gondolkodom, hogy beruházok egy hidraulikus hőprésre, és hőre keményedő

műgyantával fogok ragasztani. Ezzel a munkafolyamatokat is fel tudnám gyorsítani. Bár erre még azért pár évet várni kell.

– **Mielőtt találkoztunk volna, rád kerestem az interneten, s bár rólad szóló interjúkat találtam, de a cégedről jószerezvel semmit. Van ennek valami oka?**

– A szemüvegeket hivatalosan az

termék, Campbell Marson névre hallgat.

– **Ha emlékeim nem csalnak, volt már ilyen a világtörténelemben... Na de térjünk vissza a keretekhez! Azért ezek divatcikknek is számítanak, honnan veszed a formákat, stílusokat?**

– Kezdetben az interneten keresgettem, és a számomra izgalmasnak

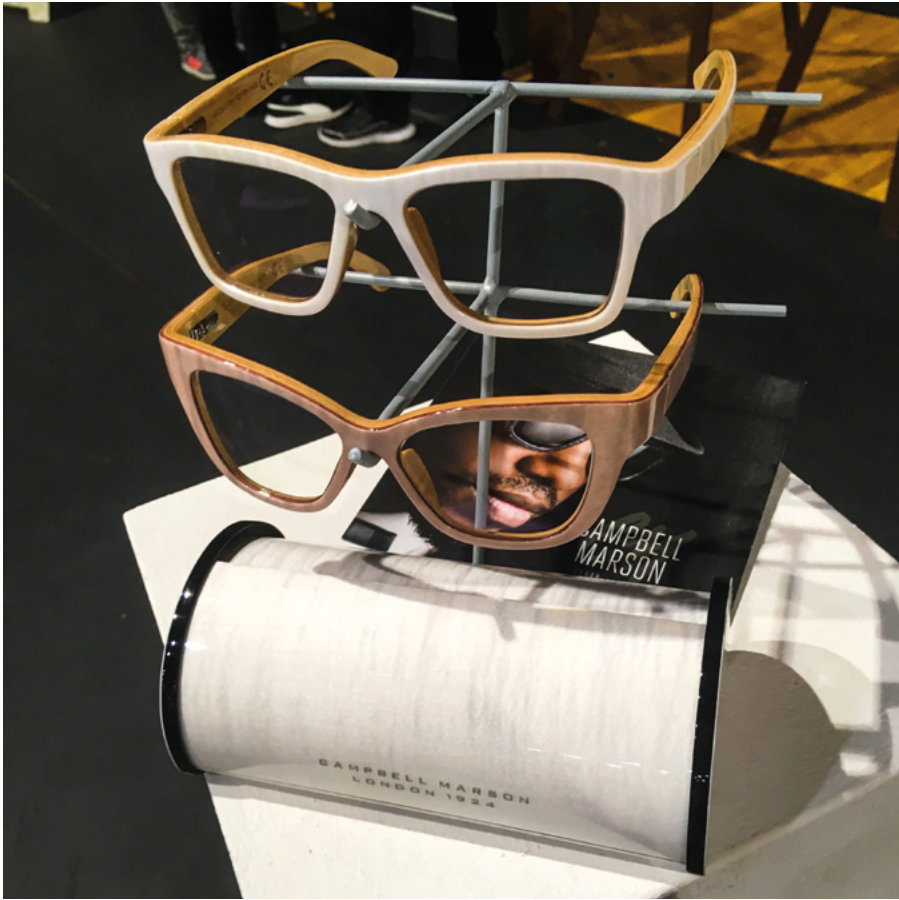

Keretek a munkafolyamat közben

angliai volt főnököm cége árulja. Én végzem a teljes fejlesztést és a gyártást, ők pedig kintről támogatják a projektet. Így papíron ez egy angol

ítélt jó pár mintázatot „másoltam” le. Igazából ezzel az volt a cél, hogy a prototípusokkal meg tudjam keresni az optikusokat.

István keretei egy elegáns üzletben

Ők a divatirányzatokat is ismerik, és a kényelmes hordhatóság kapcsán is vannak technikai észrevételeik. Nem is gondoltam volna, hogy egy kis aprócska módosításnak mekkora hatása van, mint például az ornyeregnek támaszkodó szemüvegtám mérete, amit megfelelően csökkentve, az egész napos viselet válik sokkal kellemesebbé. Én nem vagyok szemüveges, így ezeket mind meg kellett tanulnom. Egy másik esetben meg azzal teltek el hónapok, hogy megtudjam: a lencsét körbeölelő fakeret belső élében futó „v” alakú horony milyen szöveget zárjon be és milyen mélyre kerüljön. Ezekhez ugyanis külön marószerszámokat kellett csináltatnom. A felületkezelés kapcsán is voltak problémák. Az elsőre használt magasfényű vizesbázisú lakkok ugyanis az izzadt bőrrrel érintkezve felpuhultak. A jelenlegi

2k-s lakkokkal viszont nincs most probléma. Szóval így finomodtak a technikai ismérvek és a különböző stílusok, aminek az eredménye mára egy több mint 15 darabos kollekció.

– Zsuzsi, te az elejétől fogva jelen voltál a vállalkozás munkáiban, vagy a kezdeti sikerek hatására kapcsolódtál be?

– Valójában pár hónap után már részese lettem a folyamatoknak. Isti nem szereti a papírmunkákat, a szervezkedés sem az ő asztala, meg Alan is szerette volna Angliából, ha becsatlakozok.

– Fiatalok vagytok, energikusak. Merre tovább?

– A jelenlegi kollekcióval kapcsolatban még vannak finomítások, és ha ez megvan, utána szeretnénk további stílusokat is kifejleszteni – folytatja István. Az igény megvan rá. Angol oldalon

van két értékesítő, ők járók a divatházakat, keresik az elegáns, nemzetközi kapcsolatokat. Ezért is van az, hogy Alan igazából nem szeretné, ha magyar weboldal is hirdetné a szemüvegeket. Az olyan nagy nevek, mint például a Gucci, csakis angol nyelven szeretnék viszontlátni azokat a termékeket, amiket ők árulnak. Persze, akik ismernek minket Magyarországon, vagy már hallottak rólunk, azok egyénileg eddig is megkerestek minket, sokszor egyedi kérésekkel is. Nekik ezután is fogunk tudni adni szemüveget, de mint mondtam, ennek a hivatalos fóruma az angol weboldal.

Munkái világszerte ismertek

– Ez persze jó az angolnak. De ti magatok mit szeretnétek? Mi a szívetek vágya?

– Igazából majd szeretnék egyedi bútorokat tervezni és gyártani – áll elő a farbával István. Édesapám mellett a bátyám is asztalos, úgyhogy én az asztalosműhelyben nőttem fel, 14 éves korom óta napi munkakapcsolatban vagyok a fával. Mindig is ezt csináltam, ebből szeretnék ezután is megélni. Ha majd az elképzeléseim szerint tudom berendezni a műhelyemet, akkor jöhetnek a saját álmaim. ■